

PETRA HECKMAN

Storm in
een glas wijn

UITGEVERIJ GLB

Proloog

De zon staat hoog aan de strakblauwe hemel als het bruidspaar, Tanja en Ronald Dijkema het stadhuis van Zwolle uitkomt. Ze proberen zich een weg te banen door een erehaag van familieleden en vrienden, die hen met een zelfgeschreven lied uit volle borst toezingen. Tanja kijkt met stralende ogen om zich heen. Mam zingt met rood behuilde ogen en doorgelopen mascara dapper mee. Snel werpt ze haar een kushandje toe. Naast haar staat haar vader. Hij zingt niet mee, maar snuit voortdurend omslachtig zijn neus. Daarnaast haar zussen: Tara met een arm om vaders schouders en Tosca naast haar moeder.

‘Wat een lieverds,’ flitst het door Tanja heen en ze trekt aan de arm van Ronald, die strak voor zich uit kijkt.

‘Kijk mam toch,’ fluistert ze. Hij kijkt niet. Als ze door de menigte heen zijn, wacht er een volgende verrassing. Alle collega’s én leerlingen van school staan in een halve cirkel op het bruidspaar te wachten. Als de ene groep is uitgezongen, begint het andere koor luidkeels lang-zullen-ze-leven te zingen. Tanja maakt zich los van Ronald en loopt op de groep af.

De tranen springen haar in de ogen van ontroering. Elk kind krijgt een knuffel. Ronald staat er wat afwezig naar te kijken. Hij vindt het allemaal maar niets. Tanja is de liefde van zijn leven en hij wilde graag met haar trouwen, maar als het aan hem had gelegen waren ze in stilte getrouwd.

Al die drukte, die liedjes en grapjes. Hij houdt daar niet van. Hij beseft heel goed dat Tanja uit een ander milieu komt. Haar zussen zijn wel oké. Haar moeder is blij dat haar dochter zo'n goede partij heeft getrouwd, maar bij Tanja's vader voelt hij duidelijk afkeuring. Hij ziet Ronald als de saaie, verwende zoon van een oud-bankdirecteur die de functie van zijn vader een paar jaar geleden heeft overgenomen. Tanja is een doodnormale onderwijzeres, die daar keihard voor heeft moeten leren. Tanja's vader verwacht veel problemen voor de toekomst. Ronald ziet Tanja juist als een welkome aanvulling op zijn eigen tekortkomingen.

Het klopt dat hij keurig en deftig is opgevoed. Het maakte hem opstandig. Zijn ouders hebben hem naar zijn vaders oudere broer, oom Arnold en diens vrouw tante Sophie, gestuurd. Daar heeft hij een aantal jaren gewoond en een fijne tijd gehad. Ook oom Arnold zat in het

bankwezen. Zijn oom en tante... ze zijn een half jaar geleden bij een noodlottig verkeersongeluk omgekomen. Ze waren op slag dood. Vader memoreerde ze emotioneel tijdens de huwelijksplechtigheid.

Door Tanja schrikt hij op uit zijn gepeins. Ze omhelst en kust hem vurig. 'Kom, we gaan!' zegt ze.

Hij loopt zwijgend met haar mee en vermant zich. Niet meer aan vroeger denken. Het is feest.

De dag verloopt verder ontspannen. 's Avonds kunnen ze eindelijk naar hun eigen huis. Een mooie, vrijstaande woning, met garage en ruime tuin. Het huis is volledig naar Tanja's smaak ingericht. De enige inbreng van Ronald is de flatscreen televisie.

Ze hebben grote plannen, maar voor kinderen is daarin geen plek. Dat is een hevig discussiepunt geweest, want kinderen zijn Tanja's lust en leven, maar Ronald wil ze echt niet. Hij kijkt met weinig vreugde terug op zijn eigen jeugd. Bovendien, vindt hij, zonder kinderen ben je ongebonden. Ronald opperde een hond te nemen, ook omdat ze wat afgelegen wonen, maar Tanja vond: geen kind, dan ook geen hond.

Ze gaan in plaats van op huwelijksreis samen

naar Frankrijk om het huis op te knappen dat Ronald heeft geërfd van oom Arnold en tante Sophie. Tanja is dol op het huis in Frankrijk. Vanaf het eerste moment was ze er verliefd op. Na het overlijden van oom en tante kwam er een uitnodiging van de notaris voor het voorlezen van het testament. Tanja was daar niet bij. Ronald kwam naderhand verbijsterd thuis. Naast het huis dat hij erfde, was er ook een enorm geldbedrag aan hem toegekend. Hij wist niet dat zijn oom en tante zo vermogend waren. Tanja herinnert zich nog dat ze niet wist hoe ze zich moest gedragen toen Ronald het vertelde. Ze was spontaan gaan juichen. Direct werd ze door Ronald op de dood van oom en tante gewezen. Ze zaten een hele tijd zwijgend bij elkaar en probeerden het te verwerken. Het was niet te bevatten.

De tweede avond op het terras van hun nieuwe huis in Frankrijk, oppert Ronald dat hij overweegt te stoppen met werken bij de bank. Tanja kijkt hem verbaasd aan.

‘Kijk,’ zegt Ronald. ‘Ik werk er nu een tijdje. Ik ben er min of meer ingerold door oom Arnold en pa. Oom Arnold wilde zo graag, dat ik in zijn en mijn vaders voetsporen zou treden. Hij

heeft mijn hele opleiding betaald en me altijd goed begeleid. Ik wilde hem niet teleurstellen. Ik kon het niet.' Hij pauzeert even en gaat dan verder: 'Pa wilde het ook graag, maar hij had minder vertrouwen in mij dan oom Arnold. Ik besloot te doen, wat zij wilden. Nu hebben we zoveel geld, Tanja, we hoeven allebei nooit meer te werken.'

'Ik blijf gewoon werken,' reageert Tanja meteen.

'Natuurlijk,' antwoordt Ronald rustig. 'Alleen ik stop ermee. Ik stap niet uit de directie, maar ik draag mijn taken zo veel mogelijk over aan Frank en Gijs en ga vanuit huis de boel in de gaten houden en adviezen geven. Ik wil zo weinig mogelijk op kantoor zijn.'

Er valt een stilte en Tanja denkt koortsachtig na. Ze vertrouwt Ronald. Als hij denkt dat dit kan en dat hij er gelukkiger van wordt, moet hij dit zeker doen. Dat zegt ze hem. Ze ziet dat het hem blij maakt. Ze ontkurken een fles wijn en proosten samen, verliefd en gelukkig, op hun toekomstplannen.

1.

Met een harde klap slaat de zware schooldeur achter Tanja dicht.

‘Eindelijk vakantie!’ jubelt ze en ze huppelt bijna de drie treetjes voor de school af. Ze haast zich naar haar fiets, de laatste in de stalling. Opeens klinkt er een mannenstem achter haar. Vlug draait ze zich om en ziet Harry, het hoofd van de school, uit het raam van zijn kantoor hangen. Hij zwaait naar haar en grijnzend zwaait ze terug. Dan verdwijnt hij weer in zijn kantoor en sluit het raam. Tanja blijft even naar het grote gebouw staan kijken. Het staat er zo eenzaam in de brandende zon. Het gras rondom de school is verdord door te weinig regen en de bomen lijken te zuchten onder de enorme hitte.

Tanja draait zich om en haalt haar fiets van het slot. Tas achterop en fietsen. Naar huis, naar Ronald. Hij zou koken vanavond. Al de hele week is uitgebreid eten er een beetje bij ingeschoten, maar vrijdagavond is altijd hun avond. Samen eten met een glas wijn erbij. Bij die gedachte trapt Tanja wat sneller en voor ze er erg in heeft, fietst ze al op het zandpaadje achter hun huis.

‘Ik ben er!’

Ze hoort niets en loopt meteen door naar de huiskamer. Die is leeg. Ze schopt snel haar schoenen uit en gooit haar tas op de bank. Dan loopt ze naar de keuken, waar Ronald ook niet is, net zomin als in de tuin. Juist als ze naar boven wil lopen, hoort ze gestommel op de trap. Ronald waggelt naar beneden. Zijn gezicht is spierwit en er parelen zweetdruppeltjes op zijn voorhoofd en bovenlip.

‘Wat is er met jou?’ roept ze in paniek.

Er komt geen antwoord. Als Ronald voor haar staat, grijpt ze hem bij beide armen en neemt hem mee naar de huiskamer. Daar drukt ze hem in een stoel en kijkt naar hem. Zijn ogen vallen dicht. Ze tikt tegen zijn wang en zijn ogen gaan weer open.

‘Wat is er?’ vraagt ze nogmaals. Er komt opnieuw geen antwoord. In paniek grijpt Tanja de pols van haar man en voelt deze. Haar ogen kijken angstig op de klok. Na vijftien seconden legt ze de hand terug in zijn schoot en rekent snel uit wat zijn polsslag per minuut is. Ze schrikt ervan.

‘Ben je benauwd?’

‘Mijn hart,’ zegt Ronald moeizaam en Tanja rent naar de telefoon.

‘112!’ zegt ze hardop en toetst het alarmnummer in. Over haar eigen woorden struikelend, legt ze uit wat er aan de hand is. De mevrouw aan de andere kant van de lijn belooft haar een ambulance te sturen. Tanja draait zich om en kijkt naar Ronald. Zijn ogen gaan open en dicht, hij transpireert hevig en hij hijgt.

‘Heb je druk op je borst?’

Ronald schudt zijn hoofd.

Na een minuut of tien klinken de sirenes van de ambulance. Als Tanja uit het raam kijkt, draait hij juist de straat in. Ze vliegt naar de voordeur en ziet hoe twee broeders een brancard en een koffertje met apparatuur uit de wagen halen. Ze laat hen binnen en kijkt vanaf een afstandje toe hoe ze Ronald onderzoeken en ondervragen. Ze maken een hartfilmpje. Daarna meten ze zijn bloeddruk en vragen hem van alles.

Gek, denkt Tanja. Hij lijkt nu veel helderder dan net.

Ze voelen Ronalds pols en noteren van alles. Hij krijgt nog een prikje in zijn vinger om zijn HB-gehalte te meten en dan worden alle instrumenten weer opgeruimd. Een van de broeders keert zich naar Tanja.

‘Er is niet zoveel aan de hand. Een beetje